TEISINGUMO TEISMO (trečioji kolegija) SPRENDIMAS
2005 m. liepos 14 d.*

Byloje C-192/04

dėl 2004 m. vasario 17 d. *Cour de cassation* (Prancūzija) sprendimu, kurį Teisingumo Teismas gavo 2004 m. balandžio 26 d., pagal EB 234 straipsnį pateikto prašymo priimti prejudicinį sprendimą byloje

Lagardère Active Broadcast, *Europe 1 communication SA* teisių perėmėja,

prieš

Société pour la perception de la rémunération équitable (SPRE),

Gesellschaft zur Verwertung von Leistungsschutzrechten mbH (GVL),

dalyvaujant

Compagnie européenne de radiodiffusion et de télévision Europe 1 SA (CERT),

* Proceso kalba: prancūzų.

TEISINGUMO TEISMAS (trečioji kolegija),

kurį sudaro kolegijos pirmininkas A. Rosas, teisėjai A. Borg Barthet, S. von Bahr, J. Malenovský (pranešėjas) ir U. Lõhmus,

generalinis advokatas A. Tizzano,
posėdžio sekretorė K. Sztranc, administratorė,

atsižvelgęs į rašytinę proceso dalį ir įvykus 2005 m. kovo 2 d. posėdžiui,

išnagrinėjęs rašytines pastabas, pateiktas:

— *Lagardère Active Broadcast* ir *compagnie européenne de radiodiffusion et de télévision Europe 1 SA (CERT)*, atstovaujamų advokatų D. Le Prado, F. Manin ir P. M. Bouvery,

— *société pour la perception de la rémunération équitable (SPRE)*, atstovaujamos advokato O. Davidson,

— *Gesellschaft zur Verwertung von Leistungsschutzrechten mbH (GVL)*, atstovaujamos *Rechtsanwälte* H. Weil ir K. Mailänder,

— Prancūzijos vyriausybės, atstovaujamos G. de Bergues ir A. Bodard-Hermant,

— Vokietijos vyriausybės, atstovaujamos A. Tiemann ir H. Klos,

— Europos Bendrijų Komisijos, atstovaujamos K. Banks,

susipažinęs su 2005 m. balandžio 21 d. posėdyje pateikta generalinio advokato išvada,

priima šį

Sprendimą

1 Prašymas priimti prejudicinį sprendimą yra susijęs su 1992 m. lapkričio 19 d. Tarybos direktyvos 92/100/EEB dėl nuomos ir panaudos teisių bei tam tikrų teisių, gretutinių autorių teisėms, intelektinės nuosavybės srityje (OL L 346, p. 61) bei 1993 m. rugsėjo 27 d. Tarybos direktyvos 93/83/EEB dėl tam tikrų autorių teisių ir gretutinių teisių taisyklių, taikomų palydoviniam transliavimui ir kabeliniam perdavimui, koordinavimo (OL L 248, p. 15) aiškinimu.

2 Šis prašymas buvo pateiktas nagrinėjant bylą tarp *Lagardère Active Broadcast*, kuri yra *Europe 1 communication SA* teisių perėmėja (toliau – *Lagardère* arba *Europe 1*), ir *société pour la perception de la rémunération équitable* (toliau – SPRE) bei *Gesellschaft zur Verwertung von Leistungsschutzrechten mbH* (toliau – GVL) dėl pareigos sumokėti teisingą atlyginimą už viešą fonogramų transliavimą per palydovą bei Prancūzijoje ir Vokietijoje esančius antžeminius retransliavimo siųstuvus.

Teisinis pagrindas

Bendrijos teisės aktai

3 Pagal Direktyvos 92/100 8 straipsnio 1 ir 2 dalis:

„1. Valstybės narės suteikia atlikėjams išimtinę teisę leisti arba uždrausti transliuoti bevielio ryšio priemonėmis ir viešai skelbti jų atliekamus kūrinius, išskyrus tuos atvejus, kai jie jau yra transliuojamos laidos arba kai atgaminami iš įrašo.

2. Valstybės narės numato teisę į naudotojo mokamą bendrą teisingą atlyginimą už fonogramos išleidimą komerciniais tikslais arba atgamintos fonogramos naudojimą transliavimui bevielio ryšio priemonėmis arba kitokiam viešam paskelbimui, ir užtikrina tokio atlyginimo paskirstymą atitinkamiems atlikėjams ir fonogramos gamintojams <...>“ (Pataisytas vertimas)

4 Direktyvos 93/83 šešta konstatuojamoji dalis nustato:

„<...> šiuo metu autorių teisių atžvilgiu daromas skirtumas tarp viešo perdavimo per tiesioginį palydovą ir viešo perdavimo per ryšių palydovą; kadangi nebėra jokio pagrindo daryti tokį teisinį skirtumą, nes šiais laikais galima ir materialiai žmonėms įmanoma individualiai priimti signalus per abiejų tipų palydovus."

5 Pagal šios direktyvos septintą konstatuojamąją dalį:

„<...> laisvai transliuoti programas dar trukdo šiuo metu esantis teisinis netikrumas dėl to, ar transliacija per palydovą, kurio signalus galima priimti tiesiogiai, daro poveikį teisėms tik perdavimo šalyje, ar visose priėmimo šalyse kartu."

6 Šios direktyvos trylikta konstatuojamoji dalis numato:

„<...> dėl to reikia atsisakyti skirtingo programų perdavimo per ryšio palydovą traktavimo, kuris egzistuoja valstybėse narėse, kad pagrindinis skirtumas visoje Bendrijoje priklausytų nuo to, ar kūriniai bei kiti saugomi objektai yra perduodami viešai <...>"

7 Direktyvos 93/83 septyniolikta konstatuojamoji dalis nustato:

„<...> apskaičiuodamos užmokestį už įsigyjamas teises šalys turėtų atsižvelgti į visus transliavimo aspektus, kaip antai faktiška auditorija, galima auditorija ir kalba."

8 Direktyvos 93/83 1 straipsnio 1 dalis numato:

„Šioje direktyvoje palydovas – tai bet kuris palydovas, veikiantis dažnių juostose, kurios pagal telekomunikacijų įstatymą yra rezervuotos viešam transliuojamų signalų priėmimui ir kurios yra rezervuotos uždarai tarp atskirų punktų komunikacijai. Tačiau pastaruoju atveju aplinkybės, kuriomis signalai individualiai priimami, turi būti panašios į pirmojo atvejo aplinkybes."

9 Tos pačios direktyvos 1 straipsnio 2 dalies a ir b punktas nurodo:

„a) šioje direktyvoje „viešas perdavimas per palydovą" – tai programos signalų, skirtų viešam priėmimui, įvedimas, atsakingai transliavimo organizacijai kontroliuojant, į ištisinę komunikacijos grandinę, vedančią į palydovą ir žemyn žemės link;

b) viešas perdavimas per palydovą vyksta tik valstybėje narėje, kurioje atsakingai transliavimo organizacijai kontroliuojant, programos signalai yra įvedami į nepertraukiamą komunikacijos grandinę, vedančią į palydovą ir žemyn žemės link.“

10 Direktyvos 93/83 4 straipsnio 1 ir 2 dalys numato:

„1. Viešo perdavimo per palydovą atveju atlikėjų, fonogramų gamintojų ir transliavimo organizacijų teisės ginamos pagal Direktyvos 92/100/EEB 6, 7, 8 ir 10 straipsnių nuostatas.

2. Šio straipsnio 1 dalyje transliavimas bevieliu ryšiu Direktyvoje 92/100/EEB reiškia, kad į šią sąvoką įeina ir viešas perdavimas per palydovą.“

Nacionalinės teisės aktai

11 Pagal Prancūzijos Intelektinės nuosavybės kodekso L. 214-1 straipsnį:

„Jei fonograma buvo išleista komerciniais tikslais, atlikėjas ir gamintojas negali prieštarauti:

<...>

2) Jos transliavimui ar šio transliavimo integruotam perdavimui per kabelį tuo pačiu metu.

Toks komerciniais tikslais išleistų fonogramų panaudojimas, kad ir kokia būtų šių fonogramų įrašo vieta, atlikėjams ir gamintojams suteikia teisę į atlyginimą. Šį atlyginimą moka tie, kas naudoja komerciniais tikslais išleistas fonogramas šio straipsnio pirmame ir antrame punkte nurodytomis sąlygomis.

Jis nustatomas remiantis pajamomis iš naudojimosi, joms nesant – konkrečia pinigų suma <...>

<...>"

Pagrindinė byla ir prejudiciniai klausimai

12 *Lagardère* yra Prancūzijoje įkurta transliavimo bendrovė. Jos laidos parengtos Paryžiaus studijose ir transliuojamos per palydovą. Signalai sugrįžta į žemę, kad juos pagautų retransliavimo siųstuvai, kurie paskleidžia laidas moduliacijos dažniais.

13 Kadangi šis transliavimo būdas neapima visos Prancūzijos teritorijos, palydovas taip pat perduoda šiuos signalus Felsberg mieste, Saaro federalinėje žemėje (Vokietija) esančiam siųstuvui, kuris techniškai yra skirtas perduoti laidas ilgosiomis bangomis šios teritorijos link. Šį transliavimą atlieka *compagnie européenne de radiodiffusion*

et de télévision Europe 1 (toliau – CERT), kuri yra *Lagardère* antrinė įmonė. Dėl techninių priežasčių prancūzų kalba transliuojamos programos gali būti priimamos Vokietijos teritorijoje, tačiau tik tam tikroje jos dalyje. Jos nėra komercinio panaudojimo Vokietijoje dalykas.

14 *Lagardère* taip pat turi antžeminę skaitmeninę garso srovės grandinę, kuri, sugedus palydovui, leidžia perduoti signalus iš Paryžiaus studijų į Vokietijoje esantį siųstuvą. Prieš sukuriant palydovinę sistemą ši antžeminė grandinė buvo vienintelis signalų perdavimo į šį siųstuvą būdas. Šiuo metu ši grandinė vis dar veikia.

15 Kadangi *Lagardère* savo laidų metu naudoja fonogramas, kurias saugo intelektinės nuosavybės teisė, Prancūzijoje už jų panaudojimą ji moka atlyginimą atlikėjams ir fonogramų gamintojams (toliau – atlyginimas už fonogramų panaudojimą). Šį atlyginimą kolektyviai ima SPRE. Savo ruožtu *CERT* Vokietijoje moka už tų pačių fonogramų transliavimą nustatytą kasmetinį mokestį GVL, kuri yra pagal Vokietijos teisę įsteigta bendrovė, SPRE atitikmuo.

16 Siekiant išvengti dvigubo atlyginimo mokėjimo už tų pačių fonogramų panaudojimą, tarp *Europe 1* ir SPRE sudaryta sutartis, atnaujinta iki 1993 m. gruodžio 31 d., numatė, kad mokesčio suma, kurią pirmoji mokėjo atlikėjams ir gamintojams, yra sumažinama ta dalimi, kurią *CERT* sumokėjo GVL.

17 Nors nuo 1994 m. sausio 1 d. jokia sutartis neleido *Europe 1* atlikti tokio atskaitymo, ši bendrovė jį toliau taikė. Manydama, kad tokia atskaita nebuvo pateisinama, SPRE prieš *Europe 1* kreipėsi į *Tribunal de grande instance de Paris*, kuris patenkino SPRE prašymą, nurodydamas *Europe 1* mokėti visą atlyginimą. Po to, kai šį sprendimą patvirtino *Cour d'appel de Paris*, *Lagardère*, kuri perėmė *Europe 1* teises, pateikė kasacinį skundą *Cour de cassation*.

18 Manydamas, kad jo nagrinėjama byla, visų pirma atsižvelgiant į 2002 m. lapkričio 7 d. *Bundesgerichtshof* (Vokietija) sprendimą, kelia klausimų dėl Direktyvų 92/100 ir 93/83 išaiškinimo, *Cour de cassation* nusprendė sustabdyti bylos nagrinėjimą ir pateikti Teisingumo Teismui šiuos prejudicinius klausimus:

„1. Jeigu transliavimo bendrovė, transliuojanti iš vienos valstybės narės teritorijos, siekdama išplėsti savo programų perdavimą šios valstybės visuomenės daliai naudoja kaimyninės valstybės narės teritorijoje esantį siųstuvą, kurio naudojimo licencija priklauso jos didžiausiai antrinei įmonei, ar pastarosios valstybės įstatymas reglamentuoja <...> Direktyvos 92/100/EEB 8 straipsnio (2 dalyje) ir <...> Direktyvos 93/83 4 straipsnyje numatytą bendrą teisingą atlyginimą už fonogramas, kurios buvo išleistos komerciniais tikslais ir naudojamos retransliuojamose programose?

2. Jei atsakymas į pirmąjį klausimą yra teigiamas, ar pagrindinė transliavimo bendrovė gali sumažinti iš jos reikalaujamą atlyginimą už bendrą pirmosios valstybės teritorijoje priimtų programų kiekį jos antrinės įmonės sumokėtomis sumomis?“

Dėl prejudicinių klausimų

Dėl pirmojo prejudicinio klausimo

19 Pirmuoju klausimu prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas klausia, ar tokio transliavimo, koks yra pagrindinėje byloje, atveju Direktyva 93/83 draudžia, kad atlyginimas už fonogramų naudojimą būtų reglamentuojamas ne tik pagal valstybės narės, kurios teritorijoje yra įsteigta transliavimo bendrovė, teisę, bet taip pat pagal tos valstybės narės, kurioje dėl techninių priežasčių yra antžeminis retransliavimo siųstuvas, perduodantis šias laidas į pirmąją valstybę, teisės aktus.

20 *Lagardère*, SPRE ir Prancūzijos vyriausybės manymu, kadangi Direktyvos 93/83 1 straipsnio 2 dalies b punktas nustato, kad viešas perdavimas per palydovą vyksta tik valstybėje narėje, kurioje programos signalai yra įvedami, ši nuostata aiškiai nurodo vienintelį taikomą įstatymą atlyginimo už fonogramų panaudojimą srityje – Prancūzijos įstatymą pagrindinėje byloje — ir atmeta kelių įstatymų taikymo galimybę.

21 GVL, Vokietijos vyriausybė ir Europos Bendrijų Komisija teigia, kad tokio perdavimo, koks nagrinėjamas pagrindinėje byloje, ši nuostata nenumato ir kad dėl to ji neprieštarauja dviejų valstybių narių įstatymų taikymui.

22 Taigi pirmiausia reikia išnagrinėti, ar toks transliavimas, koks yra pagrindinėje byloje, yra „viešas perdavimas per palydovą“ Direktyvos 93/83 1 straipsnio 2 dalies a punkto prasme.

23 Šioje nuostatoje nurodyta, kad viešas perdavimas per palydovą yra „programos signalų, skirtų viešam priėmimui, įvedimas, atsakingai transliavimo organizacijai kontroliuojant, į ištisinę komunikacijos grandinę, vedančią į palydovą ir žemyn žemės link".

24 Visų pirma iš Direktyvos 93/83 1 straipsnio 1 dalies matyti, kad šio perdavimo atveju toks palydovas turi veikti dažnių juostose, kurios pagal Telekomunikacijų įstatymą yra rezervuotos viešam transliuojamų signalų priėmimui (toliau – viešosios dažnių juostos) arba kurios rezervuotos uždarai tarp atskirų punktų komunikacijai (neviešosios dažnių juostos). Tačiau pastaruoju atveju pagal šią nuostatą aplinkybės, kuriomis signalai individualiai priimami, turi būti panašios į pirmojo atvejo aplinkybes.

25 Kadangi tiek Prancūzijos vyriausybė po Teisingumo Teismo raštu užduoto klausimo, tiek *Lagardère* tarybos posėdyje patvirtino, kad signalai perduodami ne per viešąsias dažnių juostas, reikia išnagrinėti, ar tokio transliavimo, koks nagrinėjamas pagrindinėje byloje, atveju signalai gali būti individualiai priimami panašiomis aplinkybėmis į perdavimo per viešąsias dažnių juostas aplinkybes.

26 Kadangi reikalavimo turinys, išdėstytas Direktyvos 93/83 1 straipsnio 1 dalies antrame sakinyje, nėra joje išsamiai patikslintas, reikia jį apibrėžti pagal šios direktyvos tikslus.

27 Šiuo klausimu iš šios direktyvos septintos konstatuojamosios dalies matyti, kad ji siekia panaikinti netikrumą, kuris egzistuoja dėl to, ar transliavimas per „palydovus,

kurių signalus galima priimti tiesiogiai", daro poveikį teisėms tik signalą paskleidusioje valstybėje.

28 Be to, pagal tryliktą konstatuojamąją dalį Direktyva 93/83 siekia atsisakyti skirtingo programų perdavimo per ryšio palydovą, t. y. tokio, kuris vyksta per neviešąsias dažnių juostas, traktavimo, kuris egzistuoja valstybėse narėse, nes pagrindinis skirtumas visoje Bendrijoje priklausytų nuo to, ar kūriniai bei kiti saugomi objektai yra perduodami viešai.

29 Taip pat pažymėtina, kaip tai padarė generalinis advokatas savo išvados 39 punkte ir kaip matyti iš 1991 m. rugsėjo 11 d. pasiūlymo dėl Direktyvos dėl tam tikrų autorių teisių ir gretutinių teisių taisyklių, taikomų palydoviniam transliavimui ir kabeliniam perdavimui, koordinavimo (KOM(91) 276, galutinis), kad iš pradžių toks viešas perdavimas buvo galimas tiesiogiai iš palydovo tik per signalus, skleidžiamus dažnių juostose, rezervuotose *de jure* gavimui per palydovą. Kita vertus, šis perdavimas nebuvo numatytas per signalus, skleidžiamus per neviešąsias dažnių juostas. Šiuo metu dėl palydovų ir plačiai visuomenei skirtų antenų technologijos raidos tapo įmanoma tiesiogiai perduoti neviešosiomis dažnių juostomis. Be to, net jei jos, remiantis telekomunikacijų teisės aktais, formaliai nėra rezervuotos viešam perdavimui, Direktyvos 93/83 priėmimo metu programos signalus auditorija *de facto* jau galėjo priimti tiesiogiai iš palydovų, naudojančių šias dažnių juostas.

30 Bendrijos teisės aktų leidėjas norėjo numatyti perdavimus per palydovus, kurie naudoja neviešąsias dažnių juostas, kad atsižvelgtų į šią technologijos raidą, ir dėl to numatė šiems perdavimas taikyti Direktyvos 93/83 tvarką tik tuo atveju, jei visuomenė galėtų priimti signalus individualiai ir tiesiogiai iš šių palydovų.

31 Galiausiai reikia pripažinti, kad ribotas asmenų, galinčių priimti signalus iš palydovų tik su profesionalia įranga, ratas negali būti laikomas visuomene, nes ją turi sudaryti neribotas potencialių televizijos žiūrovų skaičius (žr. dėl visuomenės apibrėžimo 2005 m. birželio 2 d. Sprendimo *Mediakabel*, C-89/04, Rink. p. I-4891, 30 punktą).

32 Šiuo atveju bylos šalys sutaria dėl to, kad iš nagrinėjamo palydovo ateinantys signalai yra užkoduoti ir gali būti gaunami išimtinai profesionalams skirtu įrenginiu. Kita vertus, šių signalų negali pagauti įrenginiai, skirti plačiajai visuomenei.

33 Tokiu atveju individualus priėmimas vyksta ne panašiomis aplinkybėmis kaip perdavimo per viešąsias dažnių juostas aplinkybės. Todėl šis palydovas tokio transliavimo, koks nagrinėjamas pagrindinėje byloje, atveju nėra palydovas Direktyvos 93/83 1 straipsnio 1 dalies prasme.

34 Antra, pirmiau išdėstyti samprotavimai, ypač šio sprendimo 32 punkte, taip pat reiškia, kad toks transliavimas neatitinka kito šios direktyvos 1 straipsnio 2 dalies a punkte išdėstyto kriterijaus, t. y. reikalavimo, kad programos signalai turi būti skirti viešam priėmimui.

35 Iš šios nuostatos formuluočių įvairiomis kalbomis, visų pirma anglų kalba (*programme-carrying signals intended for reception by the public*), vokiečių kalba (*die programmtragenden Signale, die für den öffentlichen Empfang bestimmt sind*), ispanų kalba (*las señales portadoras de programa, destinadas a la recepción por el*

público) arba olandų kalba (*programmadragende signalen voor ontvangst door het publiek*), palyginimo matyti, kad tai yra signalai, kurie turi būti skirti visuomenei, o ne programos, kurias jie perduoda.

36 Be to, tokį išaiškinimą patvirtina Direktyvos 93/83 tikslas, apie kurį priminta šio sprendimo 29 ir 30 punktuose.

37 Tačiau tokioje situacijoje, kokia nagrinėjama pagrindinėje byloje, tai yra programos, kurios skirtos visuomenei, o ne signalai, perduoti į palydovą ir grįžtantys į žemę.

38 Iš tikrųjų reikia priminti, kad šie signalai yra užkoduoti ir kad juos galima pagauti tik tokiu profesionalams skirtu įrenginiu, kurį turi antžeminis retransliavimo siųstuvas Felsberg mieste. *Lagardère*, kuri yra transliavimo bendrovė ir gali atlikti bet kurį nagrinėjamą perdavimą, pirmiausia pati pripažino, kad šiuo metu visuomenė negali priimti šių signalų. Jos tikslas nėra pasiekti visuomenę per signalus, paleistus į palydovą ir grįžtančius į žemę. Iš tikrųjų visuomenė tokio perdavimo atveju yra kitokio pobūdžio signalų, t. y. tokių, kurie perduodami ilgosiomis bangomis ir kurie neperduodami per palydovą, adresatas. *Lagardère* įveda signalus į palydovą siekdama vienintelio tikslo – perduoti juos į antžeminį retransliavimo siųstuvą, kuris perduotų programas realiu metu ir kitokiu nei per palydovą būdu. Būtent šis siųstuvas yra vienintelis signalų, esančių perdavimo per palydovą dalykas pagrindinėje byloje, adresatas.

39 Trečia, Direktyvos 93/83 1 straipsnio 2 dalies a punktas reikalauja, kad programos signalai būtų transliuojami visuomenei per „ištisinę komunikacijos grandinę,

vedančią į palydovą ir žemyn žemės link". Taigi ši direktyva numato uždarą perdavimo sistemą, kurioje palydovas yra pagrindinis, esminis ir nepakeičiamas elementas, nes šiam sugedus signalų transliavimas yra techniškai neįmanomas ir dėl to visuomenės nepasieks jokia laida.

40 Kita vertus, Direktyva 93/83 iš esmės nenumato perdavimo sistemos ar posistemės, kurios pagrindinę dalį sudarytų antžeminis retransliavimo siųstuvas ir kuri nuo jos įrengimo veiktų per antžeminę skaitmeninę garso srovės grandinę. Nors ši perdavimo sistema ar posistemė tam tikru momentu gali būti papildyta ryšio palydovu, pastarasis netampa šios sistemos esminiu, pagrindiniu ir nepakeičiamu elementu.

41 Ketvirta, konkrečiu momentu, jei sugedus palydovui transliavimo bendrovė perduotų signalus per antžeminę skaitmeninę garso srovės grandinę šiam antžeminiam palydovui, tai nebūtų perdavimas per palydovą ir Direktyva 93/83 nebūtų taikoma. Taigi, jei *Lagardère* ir Prancūzijos vyriausybės teiginys būtų priimtinas, šiam perdavimui būtinai būtų taikoma Direktyvos 93/83 tvarka nuo to momento, kai palydovas vėl imtų veikti. Taigi jos taikymas priklausytų nuo nenumatomų aplinkybių, susijusių su šio palydovo veikimu, o dėl to tvarka, taikytina teisėms, gretutinėms autoriaus teisėms, būtų teisiškai netikra.

42 Tokia padėtis yra nesuderinama su šios direktyvos tikslais, kuri tiek transliavimo subjektams, tiek teisių turėtojams siekia užtikrinti teisinį tikrumą dėl perdavimo grandinei taikytinų teisės aktų.

43 Iš viso to, kas išdėstyta, matyti, kad toks transliavimas nėra viešas perdavimas per palydovą Direktyvos 93/83 1 straipsnio 2 dalies a punkto prasme. Dėl to jai netaikomas šio straipsnio 2 dalies b punktas.

44 Dėl to į pirmąjį klausimą reikia atsakyti, kad tokio transliavimo, koks nagrinėjamas pagrindinėje byloje, atveju Direktyva 93/83 nedraudžia, kad atlyginimas už fonogramų naudojimą būtų reglamentuojamas ne tik pagal valstybės narės, kurios teritorijoje įsteigta transliavimo bendrovė, teisę, bet taip pat pagal tos valstybės narės, kurioje dėl techninių priežasčių yra antžeminis retransliavimo siųstuvas, perduodantis šias laidas į pirmąją valstybę, teisės aktus.

Dėl antrojo klausimo

45 Antruoju klausimu prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas iš esmės klausia, ar Direktyvos 92/100 8 straipsnio 2 dalis turi būti aiškinama taip, kad siekiant apibrėžti šioje nuostatoje minėtą teisingą atlyginimą transliavimo bendrovė iš atlyginimo už fonogramų naudojimą, mokėtiną valstybėje narėje, kurioje ji yra įsteigta, sumos gali vienašališkai atskaityti atlyginimo, sumokėto ar reikalaujamo sumokėti valstybėje narėje, kurios teritorijoje yra antžeminis retransliavimo siųstuvas, transliuojantis pirmosios valstybės narės kryptimi, sumą.

46 Pirmiausia reikia pabrėžti, kad iš Direktyvos 92/100 teksto ir struktūros išplaukia, jog ji numato minimalų suderinimą teisių, gretutinių autorių teisėms, srityje. Taigi ji nesiekia užginčyti šių teisių teritorinio taikymo principo, kurį pripažįsta tarptautinė teisė ir kuris taip pat įtvirtintas EB sutartyje. Taigi šios teisės yra teritorinio pobūdžio, o vidaus teisė gali taikyti sankcijas tik už nacionalinėje teritorijoje atliktus veiksmus.

47 Be to, reikia priminti, kad pagrindinėje byloje programos, kuriose naudojamos saugomos fonogramos, yra transliuojamos per Prancūzijos teritorijoje esančius antžeminius retransliavimo siųstuvus, taip pat per Vokietijos teritorijoje esantį antžeminį retransliavimo siųstuvą. Kadangi transliuojama dviejų valstybių narių teritorijoje, šios teisės remiasi abiejų valstybių nacionalinės teisės aktais.

48 Reikia priminti, kad Teisingumo Teismas jau yra nusprendęs, jog nėra jokios pateisinamos objektyvios priežasties, kad Bendrijos teismas apibrėžtų konkrečias bendro teisingo atlyginimo nustatymo taisykles, dėl kurių Teisingumo Teismas veiktų vietoje valstybių narių, kurioms Direktyva 92/100 nenustato jokio ypatingo kriterijaus. Taigi tik valstybėms narėms savo teritorijoje tenka nustatyti tinkamus kriterijus, siekiant užtikrinti Bendrijos teisingo atlyginimo sąvokos laikymąsi (2003 m. vasario 6 d. Sprendimo *SENA*, C-245/00, Rink. p. I 1251, 34 punktas).

49 Tačiau valstybės narės turi įgyvendinti savo įgaliojimus šioje srityje, atsižvelgdamos į Bendrijos teisėje ir būtent Direktyvos 92/100 8 straipsnio 2 dalyje, kuri reikalauja, kad atlyginimas būtų teisingas, nustatytus apribojimus. Konkrečiai kalbant, jos turi numatyti teisingo atlyginimo kriterijus, kurie galėtų padėti pasiekti tinkamą pusiausvyrą tarp atlikėjų ir fonogramų gamintojų intereso gauti atlyginimą už konkrečios fonogramos transliavimą ir trečiųjų asmenų intereso galėti transliuoti šią fonogramą protingomis sąlygomis (minėto sprendimo *SENA* 36 punktas).

50 Todėl toks atlyginimas, kuris yra kompensacija už komercinį fonogramos panaudojimą būtent transliavimo tikslais, reikalauja, kad jo teisingas pobūdis būtų nustatomas remiantis šio panaudojimo verte prekyboje (minėto sprendimo *SENA* 37 punktas).

51 Siekiant apibrėžti tą vertę šiuo konkrečiu atveju reikia vadovautis Direktyvos 93/83 septynioliktoje konstatuojamojoje dalyje išdėstytais kriterijais ir atsižvelgti į visus transliavimo aspektus, kaip antai faktinė auditorija, galima auditorija ir kalba.

52 Taigi fonogramų naudojimas transliavimui valstybėje narėje, kur yra minėtas antžeminis retransliavimo siųstuvas, nesumažina nei faktinės ar galimos auditorijos valstybėje, kur įsteigta transliavimo bendrovė, nei šio panaudojimo vertės prekyboje pastarosios valstybės teritorijoje.

53 Be to, iš bylos medžiagos matyti, kad fonogramų transliavimas yra veiksmingas komercinis panaudojimas tik Prancūzijos teritorijoje, nes reklamos laikas programose yra parduodamas tik Prancūzijos įmonėms. Taip pat beveik visa auditorijos dalis yra Prancūzijoje, nes, pirma, nagrinėjamą transliavimą gali priimti visuomenė tik tam tikroje Vokietijos teritorijos dalyje ir, antra, laidos vyksta prancūzų kalba.

54 Vis dėlto, kadangi egzistuoja faktinė ir galima laidų, transliuojamų valstybėje narėje, kurioje yra šis antžeminis retransliavimo siųstuvas, auditorija, šioje valstybėje saugojamų fonogramų panaudojimas turi nors ir nedidelę, tačiau tam tikrą ekonominę vertę. Dėl to ši valstybė narė, atsižvelgiant į šio sprendimo 46 punkte primintą teritorinio taikymo principą, gali reikalauti teisingo atlyginimo už šių fonogramų transliavimą savo teritorijoje. Prieš tai buvusiame punkte nurodytos aplinkybės, kurios apriboja šių panaudojimų ekonominę vertę, yra svarbios tik šio atlyginimo dydžiui nustatyti, ir šios valstybės teismams reikės į jas atsižvelgti nustatant tą dydį. Kita vertus, šios aplinkybės neužginčija to, kad taip nustatytas mokestis atlygina už fonogramų panaudojimą šioje valstybėje narėje, ir į jo sumokėjimą negalima atsižvelgti apskaičiuojant teisingą atlyginimą kitoje valstybėje narėje.

55 Atsižvelgiant į tai, kas išdėstyta, į antrąjį klausimą reikia atsakyti, kad Direktyvos 92/100 8 straipsnio 2 dalis turi būti aiškinama taip, jog siekdama nustatyti šioje nuostatoje paminėtą teisingą atlyginimą transliavimo bendrovė iš atlyginimo už fonogramų naudojimą, mokėtino valstybėje narėje, kurioje ji yra įsteigta, sumos negali vienašališkai atskaityti atlyginimo, sumokėto ar reikalaujamo sumokėti valstybėje narėje, kurios teritorijoje yra antžeminis retransliavimo siųstuvas, perduodantis laidas į pirmąją valstybę, sumos.

Dėl bylinėjimosi išlaidų

56 Kadangi šis procesas pagrindinės bylos šalims yra vienas iš etapų prašymą dėl prejudicinio sprendimo pateikusio teismo nagrinėjamoje byloje, bylinėjimosi išlaidų klausimą turi spręsti šis teismas. Išlaidos, susijusios su pastabų pateikimu Teisingumo Teismui, išskyrus tas, kurias patyrė minėtos šalys, nėra atlygintinos.

Remdamasis šiais motyvais, Teisingumo Teismas (trečioji kolegija) nusprendžia:

1. **Tokio transliavimo, koks nagrinėjamas pagrindinėje byloje, atveju 1993 m. rugsėjo 27 d. Tarybos direktyva 93/83/EEB dėl tam tikrų autorių teisių ir gretutinių teisių taisyklių, taikomų palydoviniam transliavimui ir kabeliniam perdavimui, koordinavimo nedraudžia, kad atlyginimas už fonogramų naudojimą būtų reglamentuojamas ne tik pagal valstybės narės, kurios teritorijoje yra įsteigta transliavimo bendrovė, teisę, bet taip pat ir pagal tos valstybės narės, kurioje dėl techninių priežasčių yra antžeminis retransliavimo siųstuvas, perduodantis šias laidas į pirmąją valstybę, teisės aktus.**

2. **1992 m. lapkričio 19 d. Tarybos direktyvos 92/100/EEB dėl nuomos ir panaudos teisių bei tam tikrų teisių, gretutinių autorių teisėms, intelektinės nuosavybės srityje 8 straipsnio 2 dalis turi būti aiškinama taip, kad siekdama nustatyti šioje nuostatoje paminėtą teisingą atlyginimą transliavimo bendrovė iš atlyginimo už fonogramų naudojimą, mokėtino valstybėje narėje, kurioje ji yra įsteigta, sumos negali vienašališkai atskaityti atlyginimo, sumokėto ar reikalaujamo sumokėti valstybėje narėje, kurios teritorijoje yra antžeminis retransliavimo siųstuvas, perduodantis laidas į pirmąją valstybę, sumos.**

Parašai.